

domme af Værdi under 24,000 Kr. eller med under 3 Tdr. Hartkorn ikke skulle udrede større Ejendomsskyld, end de nu udrede i Hartkornsskatter til Staten, — alt saa længe de ikke udstykkes og ikke længere end til 1929.

Mindretallet vilde foretrække, at § 6 helt udgaar. Men da de fleste af dets Medlemmer i en tidligere Samling have sluttet sig til den i det daværende Regeringsforslag forlangte Fritagelse for Ejendomsskyld for meget smaa Ejendomme i By og paa Land, har man følt sig bunden herved, saa at et hertil svarende Ændringsforslag opstilles under Nr. 17.

Bestemmelserne i § 8 om Tillægsafgift til *Kommunen* i Kjøbenhavn, de andre Købstæder og i Landdistrikterne synes ikke at høre hjemme i en Lov om Ejendomsskyld til Staten. Mindretallet foreslaar derfor, at Paragraffen udgaar, og bemærker i øvrigt, at den deri nævnte Tillægsafgift af *indtil 2 Gange* Ejendomsskylden til Staten vil bebyrde Ejendomsbesidderne aldeles uforholdsmæssigt, naar bemeldte Afgift til Staten sættes til 1, p. m. eller til 1,2 p. m.

Mindretallets første Ændringsforslag til § 10 — Nr. 32 — tilsigter at forebygge, at de kommunale Medlemmer skulle afordre Ejeren Bevisligheder, som det vil være forbundet med Bekostning for ham at skaffe, saasom Kort, Arealberegning, Panteattest m. m. Da Paragraffens 3die Stykke fastsætter en Bøde af ikke under 100 Kr. for at undlade at meddele „de nødvendige Oplysninger“, forekommer det Mindretallet rigtigt at værne Ejendomsbesidderne mod, at der afkræves dem andre Oplysninger, end der staaar til deres Raadighed.

Mindretallet foreslaar, at § 14, 2det Stykke, udgaar. Dette Stykke staaar formentlig i Forbindelse med et Ønske om at ophæve Amtstuerne. Men dette vilde Mindretallet anse for meget uheldigt baade paa Grund af den Nytte, de gøre som Arkiv for en stor Del Oplysninger af Interesse for Befolkningen, og fordi det vil blive kostbarere at ophæve dem end at

beholde dem. Amtskommunerne kunne jo ikke undvære Regnskabsfører og Kasserer, og den Tendens til at betale Kommunerne for at udføre Statens Arbejde, som er kommen til Syne ved det af Flertallet stillede Ændringsforslag Nr. 49 til Indkomstskatloven, vil sagtens have til Følge, at Betalingen forøges, naar Kommunerne ogsaa skulle opkræve Ejendomsskylden til Staten.

### III. Den kommunale Beskatning.

Mindretallet anser det for hensigtsmæssigt at samle i *een Paragraf* alle de *almindelige* Bestemmelser om Skattepligt til Kommunen, der nu findes spredte i Lovene og i dette Lovforslag. Derfor stilles Ændringsforslag Nr. 1, som i Realiteten ikke afviger fra de gældende og de foreslaaede Regler, men ikkun indfører en ny Bestemmelse i næstsidste Stykke, hvorefter det midlertidige Ophold i en Kommune, naar det er forbundet med Næringsdrift, kan beskattes, selv om dets Varighed er *under 3 Maanedes*. Denne Del af Forslaget har Flertallet tiltraadt i sit Ændringsforslag Nr. 2, kun med den Forandring, at det ikke er enigt med Mindretallet i, at der i saadanne Tilfælde ikke skal finde Fordeling af Skatter Sted mellem Opholds- og Erhvervskommunerne. Da der her er Spørgsmaal om Forretninger, som i høj Grad kunne skade de stedlige næringsdrivende, og da de Personer, der give sig af dermed, derved søge at erhverve særlig Fordel uden for det Sted, hvor de drive deres Hovederhverv, forekommer det Mindretallet, at der ingen Grund er til at begunstige dem ved at give dem Adgang til at fradrage de  $\frac{2}{3}$  af Skatten i deres Opholdskommune. — I øvrigt bemærker Mindretallet, at næstsidste Punktum i *Lovforslagets* § 1 vil medføre, at Personer, der opholde sig 3 Maanedes i en Kommune, kunne unddrage sig Skat for Aarets 9 andre Maanedes ved at tage Ophold paa forskellige Steder i Landet, naar de blot sørge for, at saadanne Ophold ikke udstrække sig til 3 Maanedes noget Sted.